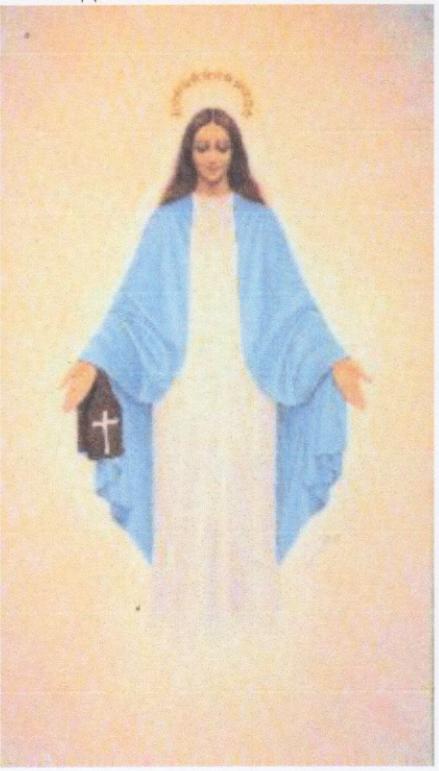

"Нехай Вам розкажу решту історії..."

Оцими словами відповіла на мое "Алло" по телефону моя нова знайома, Пегті. Вона нарешті подзвонила після кількох місяців, щоб розказати мені щось важливого. З нею я запізнався в листопаді, 1995-го року, на курсах дентистів у Міннеаполісі, штат Міннесота, США. До того часу, на такі курси за межі Торонто виїжджати я не міг, бо після автомобільної аварії 1986 р., вісім років знаходився у постійних страшних болях спини. Але тепер, після моого чудо-видужання в квітні, 1994 року, в Гарабандалі - Іспанія, я уже зміг поїхати на семінар ортодонтики в Міннеаполіс. (Див.[Відновлене життя...](#) на цих сторінках.)

Від'їжджуючи з Торонто, поклав у валізку число журналу "Гарабандал" за січень, 1995 р., де була розміщена стаття про мое видужання. Я не знат, чому це роблю, рівно ж не міг забагнути взагалі, чому беру з собою яку-небудь літературу про Гарабандал. Ціллю моєї подорожі було не про себе говорити, а слухати, як інші розказують про дентистику, про її нові дослідження і впровадження в лікуванні зубів і т. п. Але, повернувшись до дому, мені самому було дивно розповісти моїй дружині Олені, в який незвичний спосіб я звернувся до однієї особи під-час курсів. Ця людина напевно подумала, що я божевільний, бо перші слова, які вийшли з моїх уст, нічим не були подібні до слів, якими звертаються до зовсім незнайомих людей. Це немов-би говорив не я. А сталося воно так...

Була субота рано... Сидячи у великому залі, я слухав лекції разом з приблизно 600-700 іншими дентистами з різних країн. Навколо мене і в цілому залі було ще багато вільних місць, але зовсім несподівано хтось біля мене сів. Коли ця особа висувала крісло, то замість звичного привітання, як наприклад: "Добридань, я називаюся так і так, а ви?.. Звідки ви?"... і т. п., з моїх уст зовсім несподівано, як з ясного неба, вирвалися наступні слова: **"ЧИ ВИ ВІРИТЕ В БОГА?"** Жінка коротко відповіла - "Так", а я продовжував, - **"бо я мушу вам розказать, як через молитви й посередництво Матері Божої, я видужав!"**

Це паню зацікавило і ми почали розмову. Я коротко розказав про себе і мое видужання в Гарабандалі. Розповідь справді жінку зацікавила і вона попросила більше інформації. Але, так, як часу було зовсім мало, ми домовились обмінятися адресами і я пообіцяв їх вислати. Це була Пегті МекГінті, лікар-дентист із Понка, Небраска, США.

Повертаючись до дому після двохденних курсів, запитував себе: "Чому в такий дивний спосіб звернувся до неї?" Ще тоді, я не знат, що Бог, на все має свій спосіб. Але мені було потрібно найперше переконатися в Його силі "на власній шкірі", аж тоді зрозуміти,- саме БОГ керує всім на світі. Повернувшись до Торонто, я відіслав Пегті обіцяні матеріали про Гарабандал.

слова, які я почув були, -

Пройшли місяці... Пегті не давалася чути... Я подумав: "Напевно уже від неї не буде ніякої звістки." Та раптом - телефонний дзвінок! І перші

"Це Пеггі МекГінті. Ми запізналися з вами в Міннеаполісі на дентистичній конференції. "Пригадуєте!?"
Звичайно, що пригадую... відповів я, затамувавши хвилювання.

Як же можна забути той дивний підхід в який ми запізналися!... Це були найдивніші слова, які я коли-небудь комусь говорив. Певно, що пам'ятаю! Я радів її телефонному дзвінку, але тепер Пеггі захотіла розказати мені решту своєї історії. Я передаю слово самій Пеггі, щоб вона розповіла, як все було.

ПЕГГІ РОЗКАЗУЄ:

Мое пов'язання з подіями в Гарабандалі почалося біля трьох років тому, на дентистичному курсі в Міннеаполіс, Міннесота, США де я запізналася з д-ром Михайлом Рожелюком. В ту суботу вранці я спізнилася на семінар, бо думала, що він почнеться в той самий час, що й в п'ятницю. Ввійшовши до залу я помітила, що світла були притемнені, отже я дуже слабо могла бачити, а виклад з прозірками вже почався. Семінар був великий, приблизно 700 дентистів, і зал був заповнений. Мені збрало кілька хвилин розглянутися, аж нарешті я побачила одиноке вільне місце ззаду. Я уважно пройшла крізь темний зал і сіла.

Крім приладів для семінару, я мала при собі книжку Роберта Фокса "Протестантський фундаменталізм і вдруге-народжений католик". Книгу положила біля себе на стіл, бо в перерві між лекціями я читала. А читала її тому, що в мене був намір покинути свою католицьку віру, бо не була переконана, що це була Правда. В попередніх місяцях до семінару, я молилася з групою п'ятидесятників, які заперечували становище Пречистої Діви Марії в Церкві. Хоч особливої набожності до Матері Божої я не мала, бо знала, що не вважаю її рівною Богові, я все таки натурально і широко її обороняла. Одного разу я сказала своїм (так я думала) приятелям-п'ятидесятникам, що якщо Бог покаже мені, що Марія не має участі в Правді, тоді я залишу її і більше не проситиму її заступництва. Тоді всі вони мене обступили, поклали на мене руки і молилися (дуже ревно, мушу сказати), щоби "Бог скерував мої кроки і післав мені назустріч таких осіб, які попровадили б мене на дорогу Його Правди." Пригадую собі, я мала сльози на очах, бо дійсно шукала стежки, що провадить до Христа і, якщо це мало означати, що на цій стежці Марії немає, я була широко й всеціло приготовлена на можливість перейти в протестантську віру.

Кілька тижнів після цієї молитви, я була присутня на семінарі присв'яченому Ісусові й Марії в Рапід Сіті в південній Дакоті. Там, перший раз в житті, я почула історію про Матір Божу з Гваделупе, Мексико. Сказати правду, я чула раніше титул "Мати Божа Гваделупська", але думала, що це тільки от собі щось іспанського. Ніхто мені раніше не розказував про Хуана Дієго, про його плащ-ікону, нічогісінько. Як мені було дивно! Тепер, пригадуючи оце все, я зрозуміла, що прецінне знання про чудо в Гваделупе було задержане від мене на той час, коли воно мені буде потрібним, щоби втриматися на Дорозі Правди і не зблудити з-під захисту материнського Покрову моєї пресолодкої й пресвятої Матінки.

Менш-більш в тому самому періоді часу, я пустилася в подорож до Міннеаполіс, щоби, я так вважала, більше навчитися про ортодонтику, але: **У Бога були далеко вищі наміри. Він мав вислухати молитву, що мало проникнути глибоко в мое серце й душу. Бог хотів усунути в мені всякий сумнів і об'явити мені, що Марія не тільки являється безумовною частиною Правди, Вона є Матір'ю Правди. І немає створіння, яке могло б швидше й певніше запровадити нас до Христа, ніж Вона.**

Вертаюся до д-ра Рожелюка.

Як тільки я сіла, до мене нахилився мужчина, що сидів зліва від мене, якого досі не зустрічала, і запитав,

- "Чи ви католичка?" Дещо здивована, я відповіла, - "Так, але я католичка на Дорозі Правди." Мужчина продовжував... - "Я б хотів вам на перерві щось розповісти." Зацікавлена цим повідомленням, я відповіла - "Гаразд". Після лекції ми ближче запізналися з доктором Рожелюком під час розмови на перерві. Він розказав мені про вилікування його пораненої спини через заступництво Богородиці в Гарабандалі, як з того часу його християнське життя аж переливалося численними ласками навернень і оздоровлень, які Бог здійснює через медальйон, що носить поцілунок нашої Небесної Неньки ([див. Ціловані...](#) на цих сторінках). Я була глибоко вражена його щирістю й покірністю. Ми обмінялися адресами й телефонами, але говорити мені довелося з д-ром Рожелюком аж через кілька місяців.

Під час довгої, п'ятигодинної подорожі до дому в Небраска, я мала багато дечого обдумати і про що молитися. Мене сильно вразило те, як із 700 місць у тому залі, мені "випадково" довелося сісти біля цього дентиста, який видужав завдяки заступництву Пречистої Діви Марії. Роздумуючи про Гваделупську ікону-плащ, про чудесне оздоровлення д-ра Рожелюка, аж тепер я побачила: **-Бог дійсно "скерував" мої кроки.** Я не могла діждатися тієї миті, щоб донести Правду приятелям-п'ятидесятникам, аби і вони могли порадіти разом зі мною і прийняти Марію за свою Матір і заступницею.

Вернувшись до дому, я подзвонила до одного з них і з запalom поділилася тим, що мені Бог виявив. Яке ж було мое здивування, коли він сказав: "Це сатана сцілив доктора Рожелюка". Тоді я кинула йому у відсіч: - "Ага!.. Значить ми молилися до Бога, а відповів сатана?!" Саме тому що він у всьому так покладався на Біблію, я попросила його, аби показав мені, де в Святому Письмі сатана кого-небудь оздоровив. Але відповісти мені він не зміг. Тоді я зрозуміла, що коли на мене поклали руки і просили, щоб Бог скерував мої кроки й попровадив мене на дорогу Правди, їхні серця були закриті на Його відповідь, бо вони вже самі собі вирішили, що є "Правда". Очевидно, я перестала молитися з ними, зате тепер молюся за них. Я ще далі є паломником на дорозі до Правди, але тепер я йду, міцно тримаючись за Непорочну руку моєї Пречистої й ніжної Матері, яка провадить мене слідами Свого Сина, моого Спасителя, моого Бога. Я залюбилася в Католицькій Церкві, Христовій Нареченій і мені ще дано особливу любов до Святішого Отця Папи Івана Павла II.

Дякую, дякую тобі, моя люба Матінко, за те, що Ти тримала мене близько Твого Непорочного Серця і захоронила від небезпечної дороги й перед пастками диявола. Я навіки Тобі вдячна.

В серцях Ісуса й Марії,
Пеггі МекГінті

ДОННА ЛІ...РЕШТА ІСТОРІЇ

Після двох тижнів моєї розмови з Пеггі, коли вона розповіла мені свою прекрасну історію, я подзвонив до однієї знайомої, Донні Лі, в Нью Йорк. І вже в кількох хвилинах розмови, пригадав собі про Пеггі і її надзвичайну історію. Донні я розповів про цю подію, - "Донна, до мене недавно дзвонила приятелька, Пеггі МекГінті..."

Далі продовжує Донна Лі:

... "Як, як її звати, Михайлє?.. Повтори ще раз, Михайлє!.. Чи ти сказав ПЕГГІ МЕКГІНТІ?"

"Так, д-р Пеггі МекГінті," - ще раз повторив Михайло.

Михайло не уявляв собі, що відбулося зі мною, коли я почула це ім'я. **Мене це вдарило, як грім серед ясного неба**. Звідки би він міг знати, що ім'я особи, яка живе тисячі миль від мене і яку я ніколи не зустрічала, як стріла прошиє мое серце любов'ю. Все мое єство виповнилося глибокою радістю, і я голосно промовила: - "Дякую Тобі Господи! О Господи, дякую Тобі!"

Я попросила Михайла повторити ім'я ще раз. Мені потрібно було запевнитися в тому, що я щойно почула. Мені здавалося, що я потребувала декілька хвилин, щоб отяметися. Опанувавши собою, я почала розказувати Михайлової, чому саме мене так зворушило почуте ім'я.

Декілька місяців раніше, мені дано було одну ніч сильного страждання. Як звичайно в подібних випадках, я спітала у Всешишнього, - "Що бажаєш від мене, Господи?" Мені було сказано *молитись на Вервиці* за душу однієї особи, яка була під атакою і у великій небезпеці. Яка це небезпека, мені не було відомо, але я перейнялася почуттям жаху й нагальності. Не знаю скільки вервиць тієї ночі відмовила, але чим більше я молилася, тим тяжчі були мої муки. Це був ДУЖЕ серйозний напад. Десь перед світанком, я почала відчувати полегшення в терпіннях. Дихати ставало легше, мир і лагідна втома негайно змінили мої благальні молитви на молитви подяки. Ця битва - виграна! Поки я спокійно заснула, ще встигла запитати: - "Дорогий Господи, якщо Твоя воля сказати мені за кого були ці страждання, то я б хотіла знати. І навіть, якщо б це не було в Твоїй волі, я дякую Тобі за дар цієї ночі." У відповідь я почула... "**Пеггі МекГінті**". Це - не звичайне ім'я, бо воно мені невідоме. І я заснула. Наступного дня при нагоді я запитала свого дорогого мужа, чи він чув коли-небудь ім'я Пеггі МекГінті. Відповідь була однозначна - не чув.

Мене не перестає дивувати, як Господа не можливо перевершити в щедрості. Цим хочу сказати:.. "кожна молитва є вислухана, кожний дар самопожертви є прийнятий, кожен день принесений в жертві за надолження є отриманий... кожна жертва нашої праці, забави, обов'язків, радостей, сліз, сміху, причастя, слабостей, все це вживається в поточній праці відкуплення."

Мені не треба було знати імені, ... але його мені дано.

Мені не треба було знати деталів цієї боротьби, ... але мені було сказано.

Мені не треба було підтвердження, ... але все таки воно прийшло, як дарунок, у формі приятеля. На карточці написано, "Люблю тебе, моя дитино, і дякую тобі." Господа в щедрості НЕ перевершити!

Тому то ще раз хочу сказати, - "Я вдячна Тобі, Господи."

Донна Лі

Ми дякуємо Господу в особливий спосіб за те, що Він пов'язав нас оцім чудом Його опіки. Три особи, які одна - одну не знали. Три особи, як живуть в різних кінцях континенту. Три особи - хоча і різні, а все таки в Ньому, як одне ціле. Ми знаємо, що Він усіх нас безмірно любить. І Його милосердя, Його любов, Його опіка неперевершенні. Він дав Пеггі неперевершений знак, через мої перші слова до неї: "ЧИ ВИ ВІРИТЕ В БОГА?" і показав їй, якою важливою є Богородиця в нашому житті бо саме через **Її посередництво** я видужав. **ОСЬ ТАКА є РЕШТА ЦІЄЇ ІСТОРІЇ.**

Ми всі троє, д-р Пеггі МекГінті, Донна Лі і я, д-р Михайло Рожелюк ставимо свій підпис під цим документом, стверджуючи його правдивість і точність, 26 січня 1999 року.

Переклад з англійського оригіналу Олени I. Рожелюк

Корекцію здійснив Федір I. Даниляк